

Arrest

**nr. 344 737 van 14 april 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ZAMAN
Gebroeders De Smetstraat 80
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 maart 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 324 775 van 8 april 2025 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die loco advocaat S. ZAMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2023 wordt ten aanzien van de verzoekende partij, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, een administratief verslag illegaal verblijf opgesteld nadat hij op de openbare weg staande wordt gehouden. Op dezelfde dag wordt tevens aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 november 2024 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een administratief verslag illegaal verblijf/openbare orde opgesteld bij een interceptie naar aanleiding van een verdenking van diefstal uit de woning van zijn ex-partner en belaging van zijn ex-partner.

Bij vonnis van 18 februari 2025 gelast de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen de opschorting van de uitspraak van de veroordeling van de verzoekende partij voor de hem ten laste gelegde gewone diefstal en wordt hij buiten vervolging gesteld voor de hem ten laste gelegde belaging.

Op 28 maart 2025 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een administratief verslag illegaal verblijf opgesteld nadat zij op de openbare weg staande wordt gehouden.

Op 28 maart 2025 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Dit is de thans bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 28.03.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,

naam: S.

voornaam: I.

geboortedatum: (...)2001

geboorteplaats: TUNIS

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Op 18.02.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van alternatieve maatregelen op de voorlopige hechtenis door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent voor diefstal en belaging.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.

Betrokkene werd door Duitsland NSIS DEP2024800153550000 ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene verklaart in België te zijn omdat hij hier verschillende familieleden heeft onder andere zijn moeder en enkele zussen. Hij verklaart niet terug te willen keren naar Tunesië omdat hij hier familie heeft, verliefd geworden is en een vriendin heeft die zwanger is.

Betrokkene opende op 02.12.2024 een dossier wettelijke samenwoning bij de stad Gent met zijn partner. De partner van betrokkene heeft de Belgische nationaliteit. Op 20.12.2024 kwamen betrokkene niet opdagen op hun afspraak bij stad Gent om het dossier van hun wettelijke samenwoning verder te zetten, tot op de dag van vandaag heeft betrokkene nagelaten om dit te doen.

Bovendien geeft zijn intentie wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht op een verblijf.

Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar Tunesië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Wat betreft de verklaring dat zijn vriendin zwanger zou zijn, heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Het bestaan van een kind te geboren op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van betrokkene naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen.

Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Het staat de partner van betrokkene vrij om hem achterna te reizen en in Tunesië een nieuwe gezinsleven op te bouwen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

Overeenkomstig artikel 19 van het Kinderrechtenverdrag neemt de Staat alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen en maatregelen op sociaal en opvoedkundig gebied om het kind te beschermen tegen alle vormen van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, lichamelijke of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met inbegrip van seksueel misbruik, zolang het kind onder de hoede is van de ouders, wettige voogd(en) of iemand anders die de zorg voor het kind heeft.

Betrokkene werd op 18.02.2025 veroordeeld voor belaging en diefstal ten nadele van de persoon van wie hij verklaart dat zij momenteel zwanger is en de partner te zijn.

Hij maakt ook gewag van zijn moeder en enkele zussen die in België zouden verblijven.

Hierbij kan opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige sibilings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden".

De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Tot slot verklaart betrokkene geen medische problemen te hebben. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.10.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.10.2023 dat hem betekend werd op 21.10.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Op 18.02.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van alternatieve maatregelen op de voorlopige hechtenis door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent voor diefstal en belaging.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart Hij verklaart niet terug te willen keren naar Tunesië omdat hij hier familie heeft, verliefd geworden is en een vriendin heeft die zwanger is.

Betrokkene opende op 02.12.2024 een dossier wettelijke samenwoning bij de stad Gent met zijn partner. De partner van betrokkene heeft de Belgische nationaliteit. Op 20.12.2024 kwamen betrokkene niet opdagen op hun afspraak bij stad Gent om het dossier van hun wettelijke samenwoning verder te zetten, tot op de dag van vandaag heeft betrokkene nagelaten om dit te doen.

Bovendien geeft zijn intentie wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht op een verblijf.

Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar Tunesië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Wat betreft de verklaring dat zijn vriendin zwanger zou zijn, heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Het bestaan van een kind te geboren op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van betrokkene naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen.

Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Het staat de partner van betrokkene vrij om hem achterna te reizen en in Tunesië een nieuwe gezinsleven op te bouwen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

Overeenkomstig artikel 19 van het Kinderrechtenverdrag neemt de Staat alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen en maatregelen op sociaal en opvoedkundig gebied om het kind te beschermen tegen alle vormen van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, lichamelijke of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met inbegrip van seksueel misbruik, zolang het kind onder de hoede is van de ouders, wettige voogd(en) of iemand anders die de zorg voor het kind heeft.

Betrokkene werd op 18.02.2025 veroordeeld voor belaging en diefstal ten nadele van de persoon van wie hij verklaart dat zij momenteel zwanger is en de partner te zijn.

Hij maakt ook gewag van zijn moeder en enkele zussen die in België zouden verblijven.

Hierbij kan opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige sibilings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden".

De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.10.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.10.2023 dat hem betekend werd op 21.10.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Op 18.02.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van alternatieve maatregelen op de voorlopige hechtenis door de rechtbank van eerste aangleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent voor diefstal en belaging. Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 1, 7, 62, 74/13, 74/14, en 74/28 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 3 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van het hoorrecht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3). De alhier bestreden beslissing werd allerminst met de vereiste zorgvuldigheid genomen, ergo schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, nu de bestreden beslissing nalaat op correcte wijze melding te maken van en rekening te houden met het strafrechtelijk verleden van verzoeker.

De alhier bestreden beslissing is allerminst afdoende gemotiveerd en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing schendt tevens artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Artikel 8 van het EVRM, dat directe werking heeft in de

Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hier toe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst merkt verzoeker op dat in zijn hoofde geen gevaar voor de openbare veiligheid bestaat (cf. infra). Derhalve kán geen toepassing worden gemaakt van het geciteerde artikel 8, 2 van het EVRM.

Het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven is een fundamenteel mensenrecht. Inmenging in dat recht is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging is vereist in het licht van een door het EVRM limitatief opgesomd belang. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69).

De gemachtigde zal opwerpen dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht en dus niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoekster.

Echter ontslaat deze these de gemachtigde niet van de verplichting om te gaan of er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting bestaat die hem zou verhinderen om te besluiten dat verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden kan worden geweigerd. In casu dient te worden vastgesteld dat verweerder op generlei wijze heeft gemotiveerd hoe verzoekster haar gezinsleven elders zou kunnen verderzetten. Verweerder heeft het privé-, familie- en gezinsleven van verzoekster hoegenaamd niet in rekening gebracht bij het nemen van de alhier bestreden beslissing. Verweerder heeft geen belangenafweging doorgevoerd en heeft nagelaten de persoonlijke situatie van verzoekster in aanmerking te nemen

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op het gezins- en familieleven ex artikel 8 EVRM al dan niet schendt. De lidstaten dienen een belangenafweging ('fair balance'-toets) te doen. Dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezins- en familieleven te hebben op het grondgebied van de staat. Deze belangenafweging kan leiden tot een positieve verplichting in hoofde van de Staat, zoals in casu.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

De in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen beslissing doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM. De door de verwerende partij uitgevoerde belangenafweging is volstrekt ontoereikend.

De ontoereikende belangenafweging draagt eveneens een schending van de motiveringsplicht in zich, zoals verder behandeld in dit middel. Immers stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“in het kader van eventuele negatieve dan wel positieve verplichtingen onder artikel 8 EVRM, [beschikt de gemachtigde] over een beleidsmarge wanneer hij overgaat tot de vereiste belangenafweging tussen de voornoemde concurrerende belangen. Deze beleidsmarge van de gemachtigde in het kader van artikel 8 EVRM doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds in concreto dient te worden beoordeeld in het licht van alle gegevens van het administratief dossier. Gezien de beleidsmarge van de gemachtigde kan worden gesteld dat in deze ook een meer nauwgezette motiveringsplicht geldt. (RvV 13 januari 2016, nr. 159.789”

Verwerende partij motiveert haar beslissing op elk punt door te verwijzen naar het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag zou worden geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, dat hij een bedreiging is voor de openbare orde (artikel 7, eerste alinea, 3°, resp. 74/13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet).

Dienaangaande wordt verwezen naar een 'veroordeling van alternatieve maatregelen op de voorlopige hechtenis door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent voor diefstal en belaging d.d. 18 februari 2025'. Deze feiten zouden, luidens de bestreden beslissing, een bedrieglijk en gewelddadig karakter hebben, reden waarom verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, quod certe non.

Dit onderdeel van de motivering dat terugkomt als motivering van de reden van de beslissing, de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, de beslissing tot terugleiding naar de grens én de beslissing tot vasthouding is manifest fout. De bestreden beslissing schendt door die vermelding meermaals het motiveringsbeginsel én het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker werd hoegenaamd niet veroordeeld voor én diefstal én belaging, laat staan dat deze feiten gewelddadig zouden zijn geweest (stuk 7).

Voor wat betreft de diefstal werd aan verzoeker een opschorting verleend. Bij een opschorting oordeelt de rechter weliswaar dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn, maar wordt de uitspraak van de veroordeling voor een bepaalde termijn opgeschort. Er is dus (nog) geen sprake van een veroordeling voor diefstal (tenlastelegging A).

Bovendien meldt de bestreden beslissing ten onrechte dat de feiten een gewelddadig karakter hadden, nu de tenlastelegging A een 'gewone diefstal' betreft, ergo een diefstal zónder geweld. Er is geen sprake van de verzwarende omstandigheden zoals opgenomen in de artikelen 468 e.v. van het Strafwetboek. Er is hoegenaamd geen geweld te pas gekomen aan de feiten.

Daarnaast werd verzoeker buitenvervolgung gesteld voor de tenlastelegging B, wat wil zeggen dat de rechter heeft vastgesteld dat het strafonderzoek onvoldoende bezwaren heeft opgeleverd om verzoeker daarvoor naar een vonnisgerecht te verwijzen en er aldus geen reden was om verzoeker daarvoor te vervolgen. Verzoeker werd dus hoegenaamd niet veroordeeld voor belaging.

De raadkamer heeft dus enkel de diefstal, zonder geweld of andere verzwarende omstandigheden, van één laptop bewezen verklaard.

De feiten werden inderdaad gepleegd ten aanzien van mevr. D. en zonder afbreuk te doen aan wat strafrechtelijk vaststaat, meent verzoeker dat de feiten dienen te worden gesitueerd binnen een moment van relationele onenigheid, veeleer dan dat er sprake was van een uiterst bedrieglijke wegneming. Het gegeven dat de raadkamer de gunst van de opschorting heeft verleend, zegt één en ander over de ernst van die ene tenlastelegging.

Dat gelet op het bovenvermelde allerm minst afdoende, laat staan juist wordt gemotiveerd waarom dat beweerd gevaar voor de openbare orde werkelijk, actueel en voldoende ernstig zou zijn. Dat de verwerende partij dienaangaande manifest onzorgvuldig tot haar besluitvorming is gekomen. Dat de motivering van de bestreden beslissing absoluut faalt naar recht.

Immers veronderstelt het begrip openbare orde volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)" (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De gemachtigde motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van het gegeven dat verzoeker zou zijn veroordeeld voor én een gewelddadige diefstal en belaging. Dat zulks geenszins het geval is werd supra reeds genoegzaam uiteengezet. Het loutere gegeven dat aan verzoeker een opschorting werd verleend voor een gewone diefstal – wat in de alhier bestreden beslissing evenwel niet werd erkend door de verwerende partij – kan geenszins volstaan als motivering voor een beweerd dergelijk gevaar. De gemachtigde kan zelfs overeenkomstig die ene opschorting niet prima facie oordelen dat verzoeker een voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De gemachtigde oordeelt integendeel manifest fout dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde op basis van een veroordeling die niet bestaat.

Een objectieve werkelijke, actuele, objectieve en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving wordt derhalve niet aangetoond. Dat bijgevolg de artikelen 7, eerste lid, 3°, en

tweede lid, 74/14, § 3, 3° en 74/28 van de Vreemdelingenwet worden geschonden door in hoofde van verzoeker ten onrechte een gevaar voor de openbare orde te weerhouden.

De schending van het motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel voor wat betreft de verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM, van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en een schending van het motiveringsbeginsel dienaangaande.

Immers luidt de bestreden beslissing:

“Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).”

Nu aan verzoeker enkel de gunst van de opschorting werd verleend voor een gewone diefstal en er geen veroordeling is voor een gewelddadige diefstal en belaging, zoals de bestreden beslissing ten onrechte vermeldt, kan dat ene strafrechtelijke antecedent van verzoeker bezwaarlijk opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden. Anderszins oordelen leidt tot een schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

In licht van het bovenvermelde is de verwijzing naar artikel 19 van het Kinderrechtenverdrag, alsof het ongeboren kind zou moeten worden beschermd tegen alle vormen van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, lichamelijke of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met inbegrip van seksueel misbruik uitgaande van verzoeker ook volstrekt misplaatst en schendt deze het motiveringsbeginsel.

Gelet op het bovenvermelde, dient vastgesteld dat ook artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wordt geschonden. Luidens dit artikel moeten bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen. In de bestreden beslissing wordt – gelet op wat supra werd uiteengezet – echter een onredelijk groot gewicht toegekend aan de (onbestaande) strafrechtelijke antecedenten van verzoeker en werd het belang van het kind geheel aan de kant geschoven. Overigens werd de huidige beslissing duidelijk niet met welwillendheid en menselijkheid voorbereid, zoals voorzien in artikel 10 van datzelfde Kinderrechtenverdrag dat derhalve ook wordt miskend.

Dat de bestreden beslissing ook op een ander punt artikel 8 van het EVRM schendt. Immers weerhoudt de bestreden beslissing verzoeker ervan zijn gezins- en privéleven uit te oefenen, zelfs te laten vaststellen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar wat supra reeds werd uiteengezet. Hij en mevr. S. D. verwachten samen een kind; de geboorte is voorzien op 10 juni 2025 (stuk 4). Betrokkenen trachtten reeds eerder het nodige te doen opdat verzoeker zou kunnen overgaan tot prenatale erkenning, zulks bij een afspraak d.d. 21 februari 2025 (stuk 5). Evenwel was mevr. D. toen net nog geen 25 weken zwanger, reden waarom toen werd geweigerd om de verklaring tot erkenning op te maken. De bestreden beslissing en de verwijdering die daar gevolg van zal zijn, zal het voor verzoeker onmogelijk maken om de erkenningsakte te laten opmaken en desgevallend in de onderzoeken gevoerd door de procureur des Konings aan te tonen dat hij inderdaad de vader is van het kind van mevr. D. én dat hij zijn kind wil erkennen teneinde zijn rol als vader te kunnen opnemen.

De schending van artikel 8 van het EVRM doet zich absoluut voor nu van mevr. D. bezwaarlijk kan worden verwacht dat zij verzoeker hoogzwanger of met een pasgeboren baby zou achterna reizen teneinde het vaderschap van verzoeker te laten vaststellen. Dat de verwijdering van verzoeker bijgevolg wel disproportioneel is met het oog op het recht op familiaal leven en de juridische vaststelling van familiale relaties verhindert.

Ten overvloede brengt verzoeker andermaal in herinnering dat de eerder opgestarte procedure tot wettelijke samenwoning niet werd verdergezet ingevolge zwangerschapskwalen van mevr. D. en de uiteindelijke onmogelijkheid voor verzoeker om bij mevr. D. in te trekken nu de bezettingsovereenkomst een bezettingnorm bepaalde van twee personen, inclusief kinderen (stuk 6).

Waar de gemachtigde ervan op de hoogte was dat verzoeker en mevr. D. op 2 december 2024 bij de Stad Gent een dossier openden om wettelijk te gaan samenwonen, doch zij op 20 december 2024 niet aanwezig waren om dit dossier verder te zetten, mag van de gemachtigde worden verwacht dat die er eveneens van op

de hoogte is dat verzoeker en mevr. D. op 21 februari 2025 een afspraak hadden bij de Stad om de prenatale erkenning te laten registreren, in het bijzonder nu verzoeker toen al alle vereiste identiteitsstukken heeft overgemaakt.

Gelet op het bovenvermelde dient vastgesteld dat de verwerende partij doorheen de volledige beslissing heeft nagelaten daadwerkelijk rekening te houden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het hoger belang van het kind en het gezins- en familielevens van verzoeker werd niet of minstens volstrekt gebrekkig in rekening gebracht.

Ook voor wat betreft het in hoofde van verzoeker weerhouden risico op onderduiken, laat verzoeker gelden dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd voorbereid en berust op een onvolledige feitenvinding.

De bestreden beslissing meldt dat in hoofde van verzoeker een risico zou bestaan op onderduiken, terwijl zulks niet het geval is. Nopens het voorgehouden risico op onderduiken verwijst de beslissing naar de volgende elementen (artikel 74/14, § 3, 1°, juncto artikel 1, § 1, 11° en § 2 van de Vreemdelingenwet):

- het gegeven dat verzoeker onmiddellijk na aankomst in België niet meteen het nodige heeft gedaan om zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren (1°);
- het gegeven dat verzoeker niet zou hebben meegewerkt met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (3°);
- het gegeven dat verzoeker duidelijk zou hebben gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden (4°).

De bestreden beslissing oordeelt dat er in hoofde van verzoeker een risico bestaat op onderduiken, onder meer conform artikel 1, § 2, 4°, a) van de Vreemdelingenwet, nu verzoeker duidelijk zou hebben gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden omdat hij geen gevolg zou hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21 oktober 2023 nu die beslissing niet zou zijn uitgevoerd. Evenwel is niets minder waar én werd verzoeker hieromtrent niet bevestigd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, wat een schending uitmaakt van het hoorrecht. De beslissing is dan ook onzorgvuldig voorbereid.

Verzoeker verliet het grondgebied daadwerkelijk na de eerdere betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verwijst naar de als stuk 9 gevoegde foto's waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker en mevr. D. minstens van maart tot mei 2024 in Portugal verbleven, alwaar mevr. D. is opgegroeid en de broer van verzoeker verblijft. Dat verzoeker dus wel degelijk gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing die niettemin vaststelt dat verzoeker zich niet aan een eerdere verwijderingsbeslissing zou hebben gehouden schendt aldus de materiële motiveringsplicht.

Dat ook de motivering overeenkomstig artikel 1, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bijgevolg wegvalt nu bezwaarlijk kan worden weerhouden 'dat verzoeker niet heeft meegewerkt met de overheid' omdat hij niet is ingegaan op de – overigens geheel vrijblijvende – uitnodiging van de ICAM-coach omtrent een vrijwillig vertrek, terwijl verzoeker het grondgebied wel degelijk vrijwillig heeft verlaten.

Dat verzoeker geen bedreiging vormt voor de openbare orde, dat de bestreden beslissing dienaangaande volstrekt gebrekkig is gemotiveerd en onzorgvuldig tot stand is gekomen, werd supra reeds uiteengezet.

Enkel het gegeven dat verzoeker zijn verblijf in België in de voorbije vier jaar niet heeft trachten te regulariseren is juist, waardoor enkel het submotief overeenkomstig artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet overeind blijft en de overige twee submotieven om te oordelen tot het bestaan van een risico op onderduiken komen te vervallen. Dit ene submotief volstaat evenwel niet om te besluiten tot het bestaan van een risico op onderduiken en om aan verzoeker geen termijn te geven voor vrijwillig vertrek en te beslissen tot vasthouding. Immers werd het risico op onderduiken kennelijk niet na een degelijk individueel onderzoek vastgesteld, werd geen rekening gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan de zaak en werd aldus onterecht geoordeeld dat er een actueel en reëel risico op onderduiken bestaat, zoals is vereist door artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dat de bestreden beslissing bijgevolg artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet schendt en bij uitbereiding de artikelen 74/14 en 7, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Nog daargelaten het voormelde heeft verzoeker hoegenaamd geen reden om onder te duiken en wel integendeel, nu hij zijn vaderschap nog dient te laten vaststellen en onderduiken dit hem zou verhinderen. De bestreden beslissing geeft er geen blijk van met deze omstandigheid rekening te hebben gehouden. Andermaal blijkt aldus dat het risico op onderduiken niet in concreto werd beoordeeld en dus onzorgvuldig werd vastgesteld. De beslissing dienaangaande werd niet-afdoende gemotiveerd.

Nu de bestreden beslissing volstrekt onzorgvuldig tot de vaststelling is gekomen dat er een risico op onderduiken bestaat én dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, is het middel van verzoeker minstens ernstig voor wat betreft de motivering van de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, van de beslissing tot terugleiding naar de grens én van de beslissing tot vasthouding. Er blijven geen andere schragende motieven over.

Verzoeker formuleert zijn voorbehoud voor wat betreft de motivering conform artikel 7, alinea 1, 5° van de Vreemdelingenwet nu het hem vooralsnog onduidelijk is waarop die signalering precies betrekking heeft.

Dat het enig middel bijgevolg ernstig is.

Dat de tenuitvoerlegging van de alhier bestreden beslissing moet worden geschorst.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Wat de in de bestreden akte vervatte beslissing tot vasthouding betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van onderhavige vordering in de mate dat zij gericht zou zijn tegen deze beslissing tot vasthouding.

Gelet op deze vaststelling, is de aangevoerde schending van de artikelen 7, derde lid en 74/28 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de vasthouding, respectievelijk 'minder dwingende maatregelen voor vasthouding', niet-ontvankelijk.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 5° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat (i) zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig(e) visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie, omdat (ii) zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en omdat (iii) zij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, (eerste lid) 5° (van de Vreemdelingenwet). Als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt aangegeven dat er een risico op onderduiken bestaat en dat de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht. Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, eerste lid en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; (...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank; (...).”

Te dezen is de bestreden beslissing gestoeld op drie afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie, 2) dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en 3) dat de verzoekende partij ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. De verzoekende partij voert geen enkel argument aan om het eerste motief te weerleggen. Zij formuleert haar voorbehoud wat betreft het derde motief, maar dit doet geen afbreuk aan de informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk het voorwerp uitmaakt van een SIS-signalering door Duitsland. Bijgevolg heeft zij geen belang bij haar kritiek op het tweede motief. De eventuele gegrondheid van haar

grievens tegen de overweging dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Op dit punt is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat hiervoor een termijn wordt toegekend kunnen verantwoorden, met name 1) dat er een risico op onderduiken bestaat en 2) dat de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing, wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, te schragen.

Het eerste motief, het risico op onderduiken, wordt op zijn beurt door drie submotieven geschraagd, met name:

(i) de verzoekende partij heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn (artikel 1, § 2, enig lid, 1° van de Vreemdelingenwet);

(ii) de verzoekende partij werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden (artikel 1, § 2, enig lid, 3° van de Vreemdelingenwet);

(iii) de verzoekende partij heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden (artikel 1, § 2, enig lid, 4° van de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij bekritiseert het tweede en derde submotief maar erkent het gegeven dat zij haar verblijf in België de voorbije vier jaar niet heeft trachten te regulariseren. Dit ene submotief volstaat volgens haar niet om te besluiten tot het bestaan van een risico op onderduiken en om haar geen termijn te geven voor vrijwillig vertrek. Echter kan volgens artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet één van de daarin vermelde criteria volstaan om, na een individueel onderzoek, vast te stellen dat er sprake is van een risico op onderduiken in de zin van paragraaf 1, 11° van de wet. Bovendien kan de verzoekende partij niet worden bijgetreden in haar kritiek op het tweede en derde submotief. Wat het derde submotief betreft, betwist de verzoekende partij dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 oktober 2023 dat haar diezelfde dag betekend werd. De verzoekende partij verwijst naar de foto's die zij bij haar verzoekschrift voegt *“waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker en mevr. D.(...) minstens van maart tot mei 2024 in Portugal verbleven”* (stuk 9). Nog daargelaten de vaststelling dat de gevoegde kopieën van screenshots geen objectieve aanwijzingen bevatten met betrekking tot de plaats waar en het tijdstip waarop deze foto's werden genomen, toont de verzoekende partij, zelfs indien wordt aangenomen dat zij zich van maart tot mei 2024 in Portugal bevond, hiermee geenszins aan dat zij binnen de voorziene termijn van tien dagen na kennisgeving, dus ten laatste 31 oktober 2023, gevolg heeft gegeven aan voormeld bevel. De verzoekende partij gaat er ook kennelijk aan voorbij dat haar op 21 oktober 2023 het bevel werd gegeven om het grondgebied van België te verlaten *“evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen”*, waaronder Portugal. Gelet op het voorgaande, toont de verzoekende partij, die haar hoorrecht geschonden acht omdat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet werd bevestigd omtrent de eventuele uitvoering van voormeld bevel van 21 oktober 2023, niet aan dat dit had kunnen leiden tot een andere besluitvorming.

Nu de verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat zij tijdig gevolg heeft gegeven aan voormeld bevel om het grondgebied te verlaten, kan zij dit argument evenmin dienstig aanvoeren tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij, zonder daarvoor een geldige reden te geven, niet is ingegaan op de uitnodiging voor een gesprek met een ICAM-coach op 26 oktober 2023 in verband met voormeld bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus blijft ook het tweede submotief waarop de vaststelling van het risico op onderduiken in casu steunt, zijnde een gebrek aan medewerking met de overheden, onverminderd overeind.

Dat het risico op onderduiken niet na een degelijk individueel onderzoek, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de zaak, werd vastgesteld en aldus onterecht geoordeeld werd dat er een actueel en reëel risico op onderduiken bestaat, kan derhalve niet blijken. Nu dit motief volstaat om de bestreden

beslissing, wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, te schragen, heeft de verzoekende partij geen belang bij haar kritiek op het tweede motief.

De eventuele gegrondheid van haar grieven tegen de overweging dat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het argument dat de verzoekende partij geen reden heeft om onder te duiken nu zij haar vaderschap nog dient te laten vaststellen, is niet afdoend ter weerlegging van de gedane vaststellingen, temeer gelet op de weinig proactieve houding van de verzoekende partij in dezen, zoals infra toegelicht.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 1, § 2 en 74/14 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Het betreft een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). In casu betwist verweerder op het eerste zicht niet dat verzoeker en zijn Belgische partner, S.D., een gezinsleven onderhouden.

De Raad wijst er voorts op dat er in casu sprake is van een situatie van eerste toelating, aangezien de verzoekende partij in België nooit heeft kunnen beschikken over een niet-precair verblijfsrecht. In zulke situatie moet volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de betrokken staat om het recht op gezinsleven op zijn grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij een billijke afweging wordt gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en het algemeen belang van de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt door haar ervan te weerhouden een gezins- en privéleven uit te oefenen of zelfs te laten vaststellen. Zij wijst erop dat zij en haar partner, S.D., samen een kind verwachten, waarvan de geboorte voorzien is op 10 juni 2025. Zij stelt dat zij en haar partner reeds het nodige trachtten te doen opdat de verzoekende partij zou kunnen overgaan tot prenatale erkenning en voegt ter staving een bevestiging van een afspraak voor erkenning bij de stad Gent op 21 februari 2025. Zij licht toe dat haar partner toen nog net geen 25 weken zwanger was en daarom geweigerd werd de verklaring tot erkenning op te maken. De bestreden beslissing en de verwijdering die daar het gevolg van zal zijn zal het volgens haar voor haar onmogelijk maken om de erkenningsakte te laten opmaken. Zij meent verder dat van haar partner bezwaarlijk kan worden verwacht dat zij de verzoekende

partij hoogzwanger of met een pasgeboren baby zou achterna reizen om het vaderschap te laten vaststellen. De verzoekende partij merkt in dit verband nog op dat zij en haar partner eerder een procedure tot wettelijke samenwoning opstartten, maar dat deze niet werd verdergezet als gevolg van de zwangerschapskwalen van haar partner en de uiteindelijke onmogelijkheid voor de verzoekende partij om bij haar in te trekken nu de door haar afgesloten bezettingsovereenkomst een bezettingsnorm van twee personen, inclusief kinderen, bepaalt.

Behalve artikel 8 van het EVRM acht de verzoekende partij ook “*de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag*” en het redelijkheid- en proportionaliteitsbeginsel geschonden, nu er volgens haar een onredelijk groot gewicht wordt toegekend aan haar strafrechtelijke antecedenten en het belang van het kind geheel aan de kant wordt geschoven. Zij wijst erop dat haar blijkens het vonnis van de raadkamer van 18 februari 2025 de gunst van de opschorting werd verleend voor een gewone diefstal en zij niet veroordeeld is voor een gewelddadige diefstal of belaging.

Wat dit punt betreft merkt de Raad vooreerst op dat op basis van de stukken in het rechtsplegingsdossier geen bewijs voorligt dat de verzoekende partij de vader is van het ongeborn kind van haar partner. Zo kan niet blijken dat het kind inmiddels door haar werd erkend. De verzoekende partij voegt weliswaar een bevestiging van een afspraak bij de stad Gent op 21 februari 2025, maar geen bewijs van erkenning. Dat op 21 februari 2025 geweigerd werd de verklaring tot erkenning op te maken omdat de partner van de verzoekende partij toen nog net geen 25 weken zwanger was, overigens een blote bewering, neemt niet weg dat inmiddels geruime tijd verstreken is en op heden nog steeds geen bewijs van erkenning voorligt. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij reeds voorafgaand aan de afspraak op 21 februari 2025 alle vereiste identiteitsstukken heeft overgemaakt aan de stad Gent, zoals zij in haar verzoekschrift poneert.

Wat er ook van zij, het belang van het kind is slechts één element dat in de afweging van de onderscheiden belangen in het kader van een beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM dient te worden betrokken. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij het belang van het ongeborn kind – waarvan in de huidige stand van zaken niet eens vaststaat dat het kind van de verzoekende partij is – miskent of onvoldoende in rekening neemt door te oordelen dat een verwijdering geen disproportionele gevolgen heeft voor de uitoefening van zijn recht op een gezins- en privéleven.

Het hoeft geen betoog dat het kind gebaat is bij een stabiele ouderrelatie, die bij voorkeur een vorm van juridische bescherming geniet. Wat dit betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij aangeeft de intentie te hebben een verklaring van wettelijke samenwoning met haar partner af te leggen, maar ligt op heden geen attest van wettelijk samenwonen voor. Als reden daarvoor wordt in het verzoekschrift aangehaald dat de partner van de verzoekende partij niet aanwezig kon zijn op de afspraak bij de gemeente omwille van zwangerschapskwalen, alsook wordt gewezen op de bezettingsnorm van twee personen bepaald in de bezettingsovereenkomst die de partner van de verzoekende partij heeft gesloten met CAW Oost-Vlaanderen, waardoor de verzoekende partij niet bij haar en haar kind zou kunnen intrekken.

De Raad merkt echter op dat voormelde bezettingsnorm niet overschreden wordt zolang het kind van haar partner niet geboren was – de uiterekende datum vermeld op het gevoegde zwangerschapsattest is 10 juni 2025 – en dat zij de woning voor die datum de facto alleen betrok, zodat niet kan worden ingezien waarom de verzoekende partij niet als vergezellend gezinslid kon worden bijgeschreven in de overeenkomst. Wat er ook van zij, de verzoekende partij toont niet aan de hand van bewijskrachtige stukken aan dat zij en haar partner minstens ernstige pogingen ondernomen hebben om een gezamenlijke woonst te vinden, temeer de bezetting ter bedde die haar partner genoot een tijdelijk karakter had en hoe dan ook eindigde op 27 augustus 2025, wat de verzoekende partij er toch toe had moeten aansporen spoedig een oplossing te vinden indien zij daadwerkelijk betrokken wenst te zijn bij de opvoeding van haar kind.

Waar kan worden aangenomen dat één en ander bemoeilijkt wordt door de precare verblijfssituatie van de verzoekende partij in België, moet worden benadrukt dat de verzoekende partij en haar partner daarvan niet onkundig waren op het moment dat ze hun relatie aangingen en de verzoekende partij het kind verwekte, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt aangestipt. Overeenkomstig vaste rechtspraak van het EHRM zal, wanneer het gezinsleven zich ontwikkeld heeft in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen in casu niet blijken.

De nonchalante en weinig proactieve houding die de verzoekende partij als toekomstig vader tot dusver aanneemt, klemt met de argumentatie in het verzoekschrift dat de uitvoering van de bestreden beslissing haar familiale belangen alsook het belang van haar ongeborn (maar in tussentijd geboren) kind op disproportionele wijze schaadt.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat haar verwijdering het voor haar onmogelijk zal maken om de erkenningsakte te laten opmaken en dat van haar partner bezwaarlijk kan worden verwacht dat zij de verzoekende partij hoogzwanger of met een pasgeboren baby achterna reist teneinde het vaderschap te laten vaststellen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich voor deze procedure kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman. Tevens voorziet artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen.

In casu kan verder enkel worden vastgesteld dat de verzoekende partij geheel in gebreke blijft om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar en haar kind niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding en gelet op hetgeen voorafgaat bijgevolg geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Zodoende blijken er op het eerste zicht geen uitzonderlijke omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat om in deze stand van zaken het recht op eerbiediging van het gezinsleven in België te handhaven. De verzoekende partij is er niet in geslaagd om het oordeel dat de verwijdering naar haar land van herkomst niet in disproportionaliteit staat met haar recht op gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, te weerleggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, of van het redelijkheid- en proportionaliteitsbeginsel in dit verband, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, eerste lid en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding, kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU